

3. najniższą łączną stawkę ryczałtów, ustanowioną w § 80 b. ust. 2 niemieckiej ustawy o kosztach sądowych—do dwóch marek, a najwyższą do trzystu marek;

4. stopę wymiaru ryczałtu na pokrycie wydatków w gotówce, ustanowioną w § 114 ust. 1 zdanie 2 pruskiej ustawy o kosztach sądowych, oraz w § 20 ust. 1 zdanie 2 pruskiej ustawy o opłatach notariuszów — do trzydziestu od sta opłaty, wymierzyć się mającej, najniższą stawkę ryczałtu do dwóch marek, a najwyższą do sześćdziesięciu marek;

5. opłaty za koszty komisji, ustanowione w § 116 ust. 1 pruskiej ustawy o kosztach sądowych — dla sędziego do ośmnastu marek, a dla sekretarza sądowego do dwunastu marek;

6. najniższą stawkę opłaty rachunkowej, ustanowioną w § 117 ust. 1 pruskiej ustawy o kosztach sądowych — do trzech marek, a najwyższą do dziewięciu marek.

Art. 4. 1. Najwyższą stawkę wymiaru ryczałtu, ustanowioną w § 76 ust. 2 niemieckiej ustawy o opłatach adwokatów, podwyższa się do dziewięćdziesięciu marek, a najniższą do dwóch marek, w instancji egzekucyjnej zaś do sześciu marek.

2. Sumę stawek ryczałtowych, wymierzyć się mających w jednej instancji, ustanowioną w § 76 ust. 3 niemieckiej ustawy o opłatach adwokatów, podwyższa się:

a) jeżeli adwokatowi należy się jako pełnomocnikowi procesowemu po myśli § 13 № 1, § 19, 52 opłata za proces — najniższy jej wymiar do dwunastu marek, a najwyższy do stu pięćdziesięciu marek;

b) jeżeli adwokatowi należy się także po myśli § 13 № 4, § 19, 52 opłata dowodowa albo po myśli § 13 № 3, § 19, 52 opłata ugodowa — najniższy jej wymiar do ośmnastu marek, a najwyższy — do stu ośmdziesięciu marek.

3. Najniższą stawkę wymiaru ryczałtu, ustanowioną w § 76 ust. 5 niemieckiej ustawy o opłatach adwokatów, podwyższa się do dwunastu marek.

4. Wynagrodzenie, przewidziane w § 78 niemieckiej ustawy o opłatach adwokatów, podwyższa się:

I. o ile dotyczy djet dziennych — do stu marek;

II. o ile dotyczy noclegowego — do pięćdziesięciu marek.

Zamiast kosztów jazdy, wyszczególnionych tamże pod III, adwokat otrzyma rzeczywiście poniesione koszty jazdy, o ile były konieczne, jeżeli zaś odbył drogę pieszo — pięćdziesiąt fenigów za każdy kilometr.

Art. 5. Podwyższa się:

1. Najniższą stawkę wymiaru ryczałtu, ustanowioną w art. 15 ust. 2 zdanie 1 pruskiej ustawy, zawierającej przepisy krajowe o opłatach adwokatów i komorników sądowych, w przypadkach art. 4—7 do sześciu marek, w innych przypadkach do trzech marek, a najwyższą w przypadkach art. 4—7 do dziewięćdziesięciu marek, w innych przypadkach do sześćdziesięciu marek.

2. Najniższą stawkę wymiaru ryczałtu, ustanowioną w art. 15 ust. 3 tejże ustawy do dziewięciu marek, a najwyższą — do stu pięćdziesięciu marek.

Art. 6. Stopę wymiaru kilometrowego, określoną w § 17 ust. 1 niemieckiej ustawy o opłatach komorników sądowych, podwyższa się do pięćdziesięciu fenigów za kilometr.

Art. 7. Wydatki na opłatę portu pocztowego należą do tych wydatków w gotówce, które pobiera się osobno.

Art. 8. Sumę ostateczną każdego rachunku należy zaokrąglić wzwyż do pełnej marki.

Art. 9. Ustawa niniejsza wchodzi w życie dnia 1 marca 1921 r.

Przepisy art. 2 stosują się także:

- a) do wszystkich czynności, w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy jeszcze nie ukończonych;
- b) do wszystkich spraw sądowych, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zawisłych, a w danej instancji jeszcze nie zakończonych.

Przepisy art. 3 — 8 stosują się także do wszystkich wydatków, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy nie były jeszcze płatne.

Przepisy art. 1 ust. 2 i art. 2 — 8 tracą moc obowiązującą z upływem dnia 31 grudnia 1922 roku z tem zastrzeżeniem, że koszty sądowe i opłaty, płatne przed dniem powyższym:

- a) za zlecenia, udzielone przed tym dniem;
- b) w sprawach sądowych, przed tym dniem zawisłych, a w danej instancji jeszcze niezakończonych, należy obliczać po myśli przepisów niniejszej ustawy.

Ministra b. Dzielnicy Pruskiej upoważnia się, aby w miarę potrzeby w drodze rozporządzenia przedłużył czas trwania mocy obowiązującej przepisów art. 2 — 8, zarządził dalsze podniesienie przewidzianych w tych przepisach podwyżek lub podwyżki te odpowiednio obniżył; takie obniżenie w drodze rozporządzenia nie może jednak wejść w życie przed dniem 1 stycznia 1923 roku.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski

74.

U s t a w a

z dnia 21 stycznia 1921 r.

**w przedmiocie zmiany ustawy o opłatach świadków i znawców
w byłej dzielnicy pruskiej.**

Art. 1. Niemiecką ustawę o opłatach świadków i znawców, z dnia 30 czerwca 1878 r. (Dziennik Ustaw Rzeszy str. 173) w brzmieniu ustawy z dnia 10 czerwca 1914 r. (Dziennik Ustaw Rzeszy str. 214) zmienia się w następujący sposób:

- a) w § 2 ust. 1 wyrazy: „dwudziestu fenigów do jednej marki pięćdziesięciu fenigów” zastępuje się wyrazami: „jednej do dziesięciu marek”,
- b) w § 3 ust. 1 wyrazy: „trzy” względnie „sześć” zastępuje się wyrazami: „sześć” względnie „dwadzieścia cztery”,